

Имомлари иттифоқ қилган ҳадислар / Олти саҳиҳ имомлари иттифоқ қилган ҳадислар / 295-ҳадис

295 - جَابِرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ، أَنَّهُ كَانَ يَسِيرُ عَلَى جَمَلٍ لَهُ قَدْ أَعْيَا، فَأَرَادَ أَنْ يُسْتَسِّيْهُ، قَالَ: فَلَحِقَنِي النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَدَعَاهُ، وَضَرَبَهُ، فَسَارَ سَيِّرًا لَمْ يَسِيرْ مِثْلُهُ، قَالَ: «بِعْنِيهِ بُوقِيَّةٍ»، قَلْتُ: لَا، ثُمَّ قَالَ: «بِعْنِيهِ»، فِيْعُتُّهُ بُوقِيَّةٍ، وَاسْتَشْفَيْتُ عَلَيْهِ حُمْلَانَهُ إِلَى أَهْلِيِّ، فَلَمَّا بَلَغْتُ أَتَيْتُهُ بِالْجَمَلِ، فَنَقَدَنِي ثُمَّ رَجَعْتُ، فَأَرْسَلَ فِي أَثْرِيِّ، فَقَالَ: «أَتَرِنِي مَا كَسْتُكَ لَا حُذَّ جَمَلَكَ، حُذْ جَمَلَكَ، وَذَرَاهَكَ فَهُوَ لَكَ».

[خ 443، م 715، ت 1100، س 3219، د 2048]

Жобир ибн Абдуллоҳ розияллоҳу анҳумо айтади:

«Ўзимнинг ҳориган нортуюмда кетаётиб, уни қўйиб юбормоқчи бўлдим. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам менга етиб олдилар. Ҳаққимга дуо қилиб, уни урган эдилар, у шундай юриб кетдики, ҳеч бундай юрмаган эди. **«Буни менга бир увқияга сот»**, дедилар. **«Йўқ»**, дедим. Кейин яна: **«Буни менга сот»**, дедилар. Уни бир увқияга сотдим, лекин уни уйимгача миниб боришни истисно қилдим. Етиб келгач, туюни у зотга олиб келдим. Менга унинг пулини нақд бердилар. Кейин қайтган эдим, **«Сен мени туяңгни олиш учун нархини тушириб, савдолашди деб ўйлајапсанми? Туяңгни ҳам, дирҳамларингни ҳам ол, у ўзингга»**, деб ортимдан одам юборибдилар».

Илом Бухорий, Муслим, Термизий, Насаий, Абу Довуд ва Ибн Можса ривоят қилишган.

NUBUVVAT MARVARIDLARI